

γῆς μέρη ὄγκοι ἀπύρου σιδήρου, περι ὧν δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῆ, ὅτι παρήχθησαν διὰ τεχνητῆς τήξεως καὶ ὅτι ἐπήγαζον ἐκ τοῦ μέρους ἐφ' οὗ εὐρέθησαν. Οὕτω καὶ ἡ μάζα τοῦ Παλλάς, περι ἧς ὁ Χλάδνι ἀπεφήνατο ὅτι εἶνε ἀερόλιθος, δοκιμασθεῖσα διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Βιλδμανσταϊτ ἐβεβαίωσε τὴν γνώμην ταύτην.

Ἄξιοπεριεργος σιδηροῦς ὄγκος εἶνε καὶ ὁ ἀερόλιθος ὁ εὐρεθεὶς τῷ 1814 παρὰ τῷ Lenatro ἐν Οὐγγαρία. Ἦτο ὄγκος βάρους 194 λιτρῶν, περιεῖχε δὲ κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ Holger 85 τοῖς ἑκατ., 8 σιδήρου, 8 Νικελίου καὶ 4 Κοβαλτίου. Νεωστὶ ἠρευνήτην ἐκ δευτέρου τεμάχιον τοῦ λίθου τούτου καὶ ὁ διάσημος ἄγγλος χημικὸς Graham. Εὗρε δὲ μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ περιεῖχτο ὄγκος ἀερίου τόσῳ πεπισμένως, ὥστε ἀπετέλει ποσότητα τριπλασίως μεγαλειτέραν τοῦ ὄγκου τοῦ λίθου. Ἐρευνήσας δὲ καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἀερίου τούτου ἐπισταμένως εὗρεν ὅτι ἦτο ὑδρογόνον. Καὶ κατῳρίθωσε μὲν ὁ Graham κατόπιν νὰ παρεμβάλη καὶ τεχνητῶς τριπλοῦν ὄγκον ἀερίου ἐντὸς κοινοῦ σιδήρου, οὐδέποτε ὁμοῦς ἠδυνήθη ν' αὐξήσῃ τὸ ποσὸν τοῦ ὑδρογόνου ἄνω τῶν 35 τοῖς ἑκατόν. Ποῖον λοιπὸν συμπέρασμα ἐξάγομεν ἐκ τούτου; Ὅτι πρὶν ἢ ὁ μετεωρόλιθος τοῦ Lenatro καταπέση ἐπὶ τῆς γῆς ἀναγκαίως θὰ διέτρεξε μέρος τι τοῦ περι τὴν γῆν χάους, ἐν ᾧ τὸ ὑδρογόνον θὰ εὐρίσκειται ἐν δαψιλείᾳ καὶ ἐν μεγαλητέρᾳ πίεσει ἢ τὸ τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας.

Οὐχὶ ἥσσανος περιεργείας ἄξιοι εἰσὶ καὶ οἱ ἰδίως λίθινοι ἀερόλιθοι. Διότι καίτοι μὴ ἐνέχοντες οὐδεμίαν οὐσίαν διάφορον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν εὐρίσκομένων (χρυσὸς μάλιστα καὶ ἄργυρος οὐδέποτε εὐρέθησαν ἐπ' αὐτῶν), ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παρ' αὐτοῖς ἡ διάταξις καὶ ἔνωσις τῶν στοιχείων εἶνε ἄλλοια τῆς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν σωμάτων. Πρὸς τούτοις δὲ διὰ τῶν τελειοτάτων χημικῶν ἀναλύσεων ἀνεκαλύφθησαν εἰς τινὰς ἀερόλιθους καὶ λείψανα ὀργανικῶν ἐνώσεων ὡς ἀνθραξ. Τὰ ἐξαγόμενα δὲ ταῦτα ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα, καθ' ὅσον ἄγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ὀργανικὴ ζωὴ δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γῆν ἡμῶν, ἀλλ' ὅτι ἐκτείνεται καὶ πέραν ταύτης.

Ἀνθρακοῦχοι ἀερόλιθοι εἰσὶν :

Ὁ ἀερόλιθος τοῦ Alais, ὅστις κατέπεσε τῇ 15 Μαρτίου 1806 ἐν Γαλλίᾳ. Εἰς τὸν λίθον τοῦτον ἀνεκάλυψεν ὁ μέγας χημικὸς Βερζέλιος ἀπὸ τοῦ 1834 ἔτι τὴν ὑπαρξίν ὀργανικῆς οὐσίας, ὀρρουνμένης διὰ παρακτώσεως καὶ καταλιπούσης σμικρὸν ποσὸν μέλανος ἀνθρακος. Μεταγενέστερα δ' ἐρευναι τοῦ Roscoe, καθηγητοῦ τῆς χημείας ἐν Μαγχεστρία, ἐδιέξαν τὴν ὑπαρξίν οὐσίας, ἥτις ἀπατημιζομένη ἐκρυσταλλοῦτο κατὰ κρυστάλλους ὄζοντας ἀρωματικῶς.

Τὸ δλικὸν ποσὸν τοῦ ἀνθρακος ἦτο ὑπὲρ τὰ 3 τοῖς ἑκατόν.

Ὁ ἀερόλιθος τοῦ Rockefeld, ὁ καταπέσων τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1838, περιέχει μικρὰ ποσὰ ξανθοζούσης κηροειδοῦς οὐσίας, τηκομένης κατὰ τὴν θέρμανσιν καὶ διακρινοῦσης μέλανα ἀνθρακα, τὴν ὁσμὴν παραπλήσιον πίση. Ὁ ἀερόλιθος τοῦ Κάβα, ὅστις ἔπεσε τῇ 15 Ἀπριλίου 1858 περιέχει κατὰ Wöhler, πλὴν ἀμιγροῦς ἀνθρακος, καὶ ἐτέραν ἀνθρακοῦχον οὐσίαν ὀργανικῆς ἀρχῆς.

Ὁ ἀερόλιθος τέλος, ὅστις κατέπεσε παρὰ τῷ Orgueil ἐν Γαλλίᾳ τῇ 44 Μαΐου 1864 εἶνε ὁ νεώτερος πάντων ἔχει δὲ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς χημικούς ὡς κυριώτατον συστατικὸν ἀνθρακα.

ΣΠ. ΜΗΝΙΑΡΑΚΗΣ.

Μετ' εὐχαριστήσεως, νομίζομεν, ὅ' ἀναγνώσωσιν οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν τὸ κατωτέρω περιπαθὲς διήγημα τοῦ Ἄνδρην "Ἱστορία μιᾶς μητρὸς", οὗ τινος τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν ὀφείλομεν εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον ἡμετέρου συνεργάτου.

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας ἀπεστάλη ἐκ Κοπευγάης ὑπὸ λογιῶ ἀδελφῆ συνδρομητοῦ κομψότατον βιβλίον, περιέχον τὸ ἐν λόγῳ διήγημα εἰς δεκαπέντε γλώσσας, τὰς ἑξῆς: δανικὴν, σουηδικὴν, ἰσπανικὴν, γερμανικὴν (κatharevousan καὶ χυδαίαν), ὀλλανδικὴν, ἀγγλικὴν, γαλλικὴν, ἰσπανικὴν, νεοελληνικὴν, βουσαικὴν, πολωνικὴν, βοσνικὴν, οὐγγρικὴν καὶ φιλανδικὴν. Τὰς εἰς τὴν σερβικὴν, κροατικὴν, ἰταλικὴν, πορτογαλικὴν, βλαχικὴν καὶ βεγγαλικὴν γλώσσας μεταφράσεις τοῦ περιλαλήτου διηγήματος μὴ δινηθέντες νὰ προμηθευθῶσιν οἱ φιλόκαλοι ἐκδόται, δὲν περιέλαβον εἰς τὴν πολυλόγισσον ἐκδόσιν των. Τὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν ἐπιλοπόνησεν ὁ κ. Ἰωάννης Πίος, διατρέψας πρὸ τινῶν ἐτών ἐν Ἑλλάδι, ἐδημοσίευσεν δὲ αὐτὴν τὸ πρῶτον ἢ 1850 ν ο μ ἰ α, ἐν ἔτει 1865. Παράφρασιν τοῦ αὐτοῦ διηγήματος ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1865 ὁ μακαρίτης Σ. Ν. Βασιλειάδης, καὶ ὁ κ. Α. Λασκαράτος ἐν τῷ Λύχνῳ του (1868).

Σ. τ. Δ.

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδρην.

Ἦ ἐνὸς παιδιοῦ προσέφαλο μὴ μάνα παρστέκει καὶ ἔαυρουτῆ, ἀνήσχη καὶ καταπικραμένη. Τῷχει μονάκριβο παιδί καὶ τρέμει μὴν τὸ χᾶτη. Χλωμὸ τὸ προσωπάκι του, τὰ μάτια του κλεισμένα, μὲ πόνο τὸ στηθεὶ τοῦ ἀνοιθοκαταβαίνει· κάθε ποῦ παίρνει ἀναπνοὴ λὲς στεναγμὸς καὶ βγαίνει. Τὸ βλέπ' ἡ μάνα καὶ πονεὶ καὶ σχίζετ' ἡ καρδιά της.

Ἐκεὶ ἔς τὴν θύρα της κτυποῦν. —Ποῦς εἶναι; —Ἐνας γέρος. Κάτι ἔς τὴν βᾶχη του φορεῖ, ἄν βᾶτο, ἄν σεντόνι, καὶ τὸ κρατῆ σφικτὰ σφικτὰ. Νὰ ζεσταθῇ γυρεθεὶ. Χειμῶνας εἶναι, τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι χιονισμένοι, ἔξω ἀπ' τὴν θύρα ὁ βορειτῆς μουγκρίζει παγωμένος, κ' ὁ γέρος ἔς τὸ κατόφλι της ἀπὸ τὸ κρῶο τρέμει.

Ἡ μάνα γέρνει ἔς τὸ παιδί, τὸ βλέπει κοιμισμένο, στιβάξει ξύλα ἔς τὴν φωτιά, τὴν θύρα μανταλόνει. Κι' ὁ γέρος ἤγχε καθίστα κοντὰ εἰς τὸ παιδί της, κ' ἡ μάνα ἀντίκρου κάθεται καὶ βλέπει τ' ἄρρωστό της ὅπου ἀνέπνεε χρεαῖα κ' ἐσάλευε τὰ χέρια.

—Πέ, θὰ σωθῆ; ἢ ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ πάρη, γέρο; Τὸ κάτσοπρο κεφάλι του ἐκούνησεν ὁ γέρος, ἄν νὰ τῆς λέγῃ θ ἄ σ ω θ ῆ, καὶ ἄν νὰ λέγῃ ὄ χ ε. Ἐσκυψ' ἡ μάνα ἄκρυσεν τὰ μάγουλά της βρέχουον. Τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν. Τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύκταις ἔχει ἡ πτωχὴ νὰ κοιμηθῆ. Ὁ ὕπνος τὴν ἐπήρη. Ἀπεκοιμήθη μίαν στιγμὴν. Μὲ μιᾶς ἀνατογιαζέει, κρόος ἰδρῶς τὴν περσεῖ, ἐδὼ κ' ἐκεὶ κυττάζει, δὲν βλέπει τὸ παιδί της, τὸν γέρον δὲν τὸν βλέπει. . . Ὁ γέρο Χάρος ἔφυγε κ' ἐπήρη τὸ παιδί της! Κ' ἐκεὶ, ἐκεὶ ποῦ δούλευε ἔς τὴν κώχην τ' ὠρολόγι, μὲ μιᾶς βουδίζει καὶ βογγᾷ, καὶ πέφτει τὸ βαριδί.

Ἦ ὥρα ἐσταματήσῃ.—Ἦ μάνα τρέχει ἔξω, τρέχει, φωνάζει δυνατά· Παιδάκι μου, παιδί μου!

Ἦ τὰ χιόνια ἔξω κάθεται μιά μαυροφορεμένη. —Μὴν εἶδες γέρον νὰ περνᾷ, μὴν εἶδες τὸ παιδί μου; —Εἶδα τὸν Χάρον κ' ἔτρεχε κ' ἔκρατε· τὸ παιδί σου. Τρέχει γοργά, τὸν ἀνεμονὸν δὲν ξεπερνᾷ ὁ Χάρος, κ' ὁ, κ' ἂν πάρῃ μιά φορά δὲν τὸ γυρίζει πίσω. —Τί δρόμον πῆρε δεξιέ μου, τί δρόμον, καὶ τὸν φθάνω. —Πῆ ἔλα τὰ τραγοῦδά σου τὸν δρόμον νὰ σοῦ δεῖξω, τὰ τραγοῦδάκια τὰ γλυκὰ πώλεγες τοῦ παιδιοῦ σου. Εἶμι κ' ἡ Νύκτα· σ' ἔδωλεπα νὰ κλαίει καὶ νὰ τὰ λέγῃς. —Νύκτα μου, ὅλα νὰ σ' τὰ πῶ, μόν' ἄφησέ με τώρα ὅπου τὸν Χάρον κυνηγῶ νὰ εἶδω τὸ παιδί μου!

Ἦ Νύκτα ἐσκυθρόπασε, τὸν δρόμον δὲν τῆς δείχνει. Σφίγγει· τὰ χέρια ἢ πτωχὴ καὶ τραγοῦδαί καὶ κλαίει· δάκρυ τὸ δάκρυ ἀκολουθεῖ, τραγοῦδι· τὸ τραγοῦδι. Κ' ἡ Νύκτα τὴν λυπήθηκε, τῆς ἔδειξε τὸν δρόμον. —Ἦ τὸ δάσος πῆγαινε, δεξιὰ. Ἐκεῖ ἔς τὰ μαῦρα πεῦκα εἶδα τὸν Χάρον νὰ χωρῇ κ' ἔκρατε τὸ παιδί σου.

Ἦ τὰ πεῦκα μέσα τὰ πολλά, ἔς τὰ τόσα μονοπάτια ἡ μίνα παρελόγιασε, δὲν ἔξυρε· ποῦ νὰ πάγῃ. Ἐκεῖ ἔς τοῦ δάσους τὰ πυκνὰ ἐφύτρουν ἕνας βᾶτος. Δὲν εἶχε φύλλα οὔτ' ἀνθούς, ἀγκάθια εἶχε μόνον κ' ἂπ' τὰ κλαδιά του ἔσταζε ἡ πάγνη παγωμένη. —Τὸ εἶδες; τὸ παιδάκι μου; εἶδες τὸν Χάρον, βᾶτε; —Εἶδα τὸν Χάρον νὰ περνᾷ κ' ἔκρατε τὸ παιδί σου. Ἀγκάλιασέ με, σφίξε με ἔς τὰ στήθη τὰ ζεστά σου, ποῦ τὰ κλαδιά μου πάγωσαν κ' ἀπὸ τὸ κρύο τρέμω, κ' ἂν μὲ ζεστάνῃς θὰ σοῦ πῶ τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆραν. Σφίγγει τὸν βᾶτον δυνατά ἔς τὰ στήθη τὰ ζεστά τῆς· ἐξέσχιζαν τὴν σάρκα τῆς τ' ἀγκάθια· στᾶζει αἷμα... Ἦ τὴν χειμωνιάτικην νυκτιὰν ὁ βᾶτος· βγάξει ἀνθη, ἔς τὰ παγωμένα του κλαδιά φύλλα χλωρὰ φυτρώνουν. Τύσῃ φωτιά ἔχ' ἡ καρδιά μιᾶς μάνας λυπημένης!

Κ' ὁ βᾶτος τὴν λυπήθηκε, τῆς ἔδειξε τὸν δρόμον. Κ' ἐκεῖ ποῦ τρέχει, ἀπαντᾷ ἔς τὸν δρόμον τῆς μίαν λίμνην. Εἶναι βαθεῖα, καὶ πέραμα δὲν βλέπει, οὔτε ξύλο, κ' ἡ μίνα θελεῖ νὰ διαθῆ νὰ εἶδῃ τὸ παιδί τῆς. —Θεέ μου, θαυματόωργησε νὰ καταπιῇ τὴν λίμνην! Καὶ πέφτει κάτω ἔς τὰ νερά βουτῶ τὸ μέτωπό τῆς. Καὶ εἶδ' ἡ λίμνη ἀπὸ βαθεῖα τὰ μάτια τῆς νὰ λάμπουν. —Μέσ' τὰ βαθεῖα μου ἔχω ἔως πολλά μαργαριτάρια, πλὴν ἄν τὰ μάτια σου τὰ δύο δὲν εἶδ' ἀκόμη ἄλλα. Ἄν ὀβλῆς δάκρυσέ μου τὰ νὰ πέσουν ἔς τὰ νερά μου, κ' ἐγὼ ἀντίκρου σὲ περῶν ἔς τοῦ Χάρου τὸ παλάτι, πῶχει τοῦς κήπους τοῦς λαμπροῦς μ' ἀνθη καὶ δένδρα μύρια, τὸ κάθε δένδρον καὶ ζωῆ, ζωῆ τὸ κάθε ἄνθος. —Νὰ λίμνη, πάρ' τὰ μάτια μου καὶ δός μου τὸ παιδί μου! Ἦ μαύρη κλαίει καὶ θορνετὶ καὶ κλαίει καὶ δακρύζει ὡς ποῦ τὰ μάτια τῆς τὰ δύο ἐγύθησαν ἔς τὴν λίμνην, καὶ ἔς τὰ βαθεῖα τῆς ἔλαμψαν ἄν δυὸ μαργαριτάρια.

Κ' ἡ λίμνη τὴν ἐσῆκωσε, τὴν πέρασε ἀντίκρου. Ἐκ' ἦσαν ὄχθη καὶ σπηλαιεῖς, καὶ στόλοι καὶ καμάραις, δὲν ἤξευρες; εἶναι βουνό, ἡ κῆποι καὶ παλάτια. Ἄλλὰ ἡ μίνα τίποτε δὲν ἔδλεσε ἡ καυμένη· τὰ δύο τῆς μάτια ἔλαμπαν μέσ' τὰ βαθεῖα τῆς λίμνης. —Ποῦ εἶν' ὁ Χάρος πῆται μου, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Ἦ τὴν ἄκουσ' ἡ γερόντισσα ποῦ σούλαγε ἔς τὴν θύρα. —Ὁ Χάρος ἀπ' τὸν γῆδρον του δὲν ἦλθ' ἀκόμη πίσω. Ποιὸς σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ; Ποῖον εἶχες βοηθὸν σου; —Βοήθεια εἶχα τὸν Θεόν. Μ' ἔλεησεν ἐκεῖνος. Καὶ σὺ, γρηᾷ, λυπήσου με. Ποῦ θαῦρον τὸ παιδί μου; —Ἐγὼ δὲν ἔξυρω τὸ παιδί, καὶ σὺ δὲν ἔχεις μά.ια. Δένδρα καὶ ἀνθη περιστᾷ μαρᾶθιχαν ἀπόψε, κ' ὁ Χάρος τώρα πῶργεται θὰ τὰ μεταφύτευση. Τὸ κάθε δένδρον ἄνθρωπος, ζωῆ τὸ κάθε ἄνθος. Μοιάζουσι μὲ τ' ἄλλα τὰ φυτὰ ὅπου ἔς τὴν γῆν φυτρώνουν, ἀλλὰ ἐδῶ ἔχουν καρδιάς, κ' ἔχ' ἡ καρδιά των κτύπον. Ἄν ἀπ' τὸν κτύπον τῆς καρδιάς γνωρίσῃς τὸ παιδί σου ἐγὼ σοῦ δείχνω ποῦ νὰ πῆς. Τί ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς; —Καὶ τί μοῦ μένει τῆς περῶν; Τί ἔχω νὰ σοῦ δώσω; ἔς τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς πηγαῖνα ἂν μὲ στείλῃς. —Ἦ τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς δὲν ἔχω νὰ σὲ στείλω. Δός μου τὰ μαδρὰ σου μαλλιά, τὰς εὐμορφὰς πλεξούδας, καὶ πάρε τ' ἄσπρα μου μαλλιά, τὸν δρόμον νὰ σοῦ δεῖξω. Τῆς ἔδωκε τὰς εὐμορφὰς τὰς μαύρας τῆς πλεξούδας

κ' ἐπῆρε τ' ἄσπρα τῆς μαλλιά καὶ τ' ἄσπρα τῆς τὰ φρεῖδια, κ' ἐμόθησαν μέσα ἔς τὴν αὐλὴν τοῦ πλακτιοῦ τοῦ Χάρου, ἐκεῖ ποῦ ἦσαν τὰ φυτὰ, δένδρα καὶ ἀνθη μύρια. Ἦσαν ἐκεῖ τραντάφυλλα καὶ νάρκισσοι καὶ κρίνοι, καὶ ὅλα τ' ἀνθη τοῦ βουνοῦ, καὶ τῶν νεῶν λουλούδια, καὶ ποῖδ' ἀπ' τ' ἄνθ' ἦτον γερό καὶ ποῖδ' ἀρρωστημένο. Ἦσαν ὄξαιτες καὶ φοινικιαὶ καὶ πλάτανοι καὶ πεῦκα, καὶ βίγανη ἔς τὸν ἴσκιον των κ' ἀλιφασκία καὶ θροῦμπια. Καὶ τὸ καθέν' ἀπ' τὰ φυτὰ ἔχει καὶ τ' ὄνομά του· καθένα εἶναι μιά ζωῆ. Κ' οἱ ἄνθρωποι ἐξοῦσαν ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ, ἔς ὅλαις τῆς γῆς τὰς ἄκρας. Καὶ τὸ καθέν' ἀπ' τὰ φυτὰ κτυποῦσε ἡ καρδιά του. Κ' ἡ μίνα ἡ βαρυμόμορη ἡ πολυπικραμένη μέσ' τὰ λουλούδια τὰ μικρὰ ψηλαστῆτα σκαλίζει, καὶ σκύφτει τὸ κεφάλι τῆς ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά των. Ἦ τὰ χίλια μέσα ἔγνωρίσεν τὸν κτύπον τοῦ παιδιοῦ τῆς· ἦτον γαρύφαλο μικρὸ, χλωρὸ κ' ἀρρωστημένο. —Τὸ ἴδρα! Νάτο, ἔκρασε καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια. —Μὴν τὸ ἐγγίξῃς. Πρώσμενε ὁ Χάρος νὰ γυρίσῃ, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἀπ' ἐδῶ νὰ σοῦ τὸ ξεροξίωση φοβέρισέ τον πῶς καὶ σὺ θὰ ξεριζώσῃς τ' ἄλλα.

Ἐκεῖ μὲ μιὰς ἐχούθηκε ἕνας ψυχρὸς ἀέρας κ' ἔννοιωσ' ἡ μίνα ἡ τυρῆλ πῶς ἔρχεται ὁ Χάρος. —Ἐδῶ πῶς ἦλλοις; Τί ζητεῖς; Ποῖα εἶσαι; —Εἶμαι μίνα! Καὶ τὸ γαρυφαλίει τῆς σιεπάξει μὲ τὰ χέρια. Φυσᾷ ὁ Χάρος Ἦγάγωσαν τὰ δάκτυλα τῆς μίνας· βαρεῖα βαρεῖα ἐρέμασαν τὰ χέρια ἔς τὸ πλευρό τῆς. —Ὁ, τι κ' ἂν κινήσῃ δὲν ἔμπορεῖ τὸν Χάρον νὰ κινήσῃ. —Εἶν' ἐλεῖμων ὁ Θεὸς καὶ σὲ νικᾷ Ἐκεῖνος. —Ἐγὼ δὲν κάμνω ἄλλο τί παρὰ τὸ προσταγμά του. Ἐμένα μ' ἔχει κηποῦρον νὰ τοῦ μεταφύτεω τὰ δένδρα του καὶ τ' ἀνθη του εἰς τὸν παράδεισόν του, εἰς ἕνα τόπον μακρὸνον ποῦ γυρισμὸν δὲν ἔχει. Ἐκεῖ ἐγὼ τὰ παραιτῶ καὶ ἄλλοι τὰ φροντίζου. —Ἀχ! δός μου τὸ παιδάκι μου, δός τὸ παιδί μου Χάρε! Πέφτει ἔς τὴν γῆν γονατιστῆ, παρακαλεῖ καὶ κλαίει. Δὲν ὠφελοῦν τὰ κλαύματα οὔτε τὰ παρακάλια. Μὲ μιὰς τὰ χέρια τὰ τυρῆλα ἄπλῶν εἰς δύο λουλούδια. —Ἄν μ' ἀπελπίξῃς ὅλα σου θὰ σοῦ τὰ ξεριζώσω! —Μὴν τὰ ἐγγίξῃς; ... Σὺ πονεῖς καὶ κλαίεις τὸ παιδί μου, καὶ θέλεις τώρα τὴν καρδίαν νὰ καύσῃς ἄλλης μάνας; Ἐτρέβησε τὰ χέρια τῆς καὶ γέμνει τὸ κεφάλι. —Σοῦ ἔφερα τὰ μάτια σου. Τὰ ἴδρασεα ἔς τὴν λίμνην. Τὰ εἶδα κ' ἔλαμψαν ἐκεῖ μέσ' τὰ βαθεῖα νερά τῆς. Πάρε τα πίσω. Βλέπουνε καλλίτερον ἀπὸ πρώτα. Πάρε τα κ' ἔλα νὰ ἴδῃς τὰ δύο λουλουδάκια ποῦ ἄπλωσες τὰ χέρια σου νὰ μοῦ τὰ ξεριζώσῃς.

Εἰς τὸ πηγᾶδι τῆς ζωῆς ὁ Χάρος τὴν ἐπῆγε· ἐσκυψε μέσα νὰ ἴδῃ κ' εἶδε τὰ δύο ἀνθία, κ' εἶδε καθέν' ἀπὸ τὰ δύο τί μοῖρα τὸ προσμένει. Τιμῆ, ἀγάπη καὶ χαρὰ ἐπρώσμενε τὸ ἕνα, καὶ τ' ἄλλο τὸ ἐπρώσμενε ἡ συμφορὰ κ' ἡ πίκρα. Θέλημα εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ μοῖρα κάθε ἄνθου. —Πὲ τίνος εἶναι ἡ γαρῆ, ἡ πίκρα τίνος, Χάρε; —Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μόνον αὐτὸ σοῦ λέγω: εἶν' τοῦ παιδιοῦ σου ἡ ζωῆ ἂν ἀπ' αὐτὰ τ' ἀνθία, κ' ἂν ἀπ' τὰ δύο ριζικά ἡ μοῖρα τοῦ παιδιοῦ σου. —Πέμου, ὦ Χάρε, ἀπ' τὰ δύο ποῖδ' εἶναι τὸ παιδί μου; Ἄν εἶν' ἡ μοῖρα ἡ κακὴ ὀδική του, πάρε μού το, πάρ' τὸ μαζὶ σου μακρὰ εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κῆπον.

Καὶ ἔπεσε ἔς τὰ γόνατα κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια. —Τὰ τόσα μου τὰ δάκρυα, τὰ τόσα παρακάλια συγγερόρησέ μου τα, Θεε, καὶ κάμε ὅπως θέλεις, γιατί εἶναι πάντοτε σωστὸν, Θεε, τὸ θέλημά σου, κ' ἂν νὰ τ' ἀλλάξῃς σὲ ζητῶ, Θεέ μου, μὴ μ' ἀκούσῃς, μὴ μὲ ἀκούσῃς!... Κ' ἐσκυψε τὸ μέτωπον ἔς τὸ χῶμα.

Κ' ὁ Χάρος ἀνεχώρησε μαζῆ μὲ τὸ παιδί τῆς. Ἦ τὸν τόπο πᾶν τὸν μακρὸνον ποῦ γυρισμὸν δὲν ἔχει. Νοέμβριος, 1877. Δ. Β. α.

Ὁ Βύρων εἶχε κύνκα, Ῥοτσβαῖν καλούμενον, πρὸς ἂν μεγίστην ἠσθάνετο ἀγάπην καὶ εἰς ἂν